

ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΟΥΣ ΚΑΙ ΓΙΑ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

ΤΗΣ κ. Α. ΖΕΝΝΕΒΡΑΪ'Υ'

Η Φλωρέτα

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. — 'Η

Φλωρέτα, μιά φτωχή και μικρούλα χωρική, όρφανή από μητέρα, ζή κοντά στον πατέρα της, τον όποιον έχει συντρίψει ή δυστυχία.

'Η μόνη χαρά της μικρούλας είναι να πηγαίνει να θόσκη τή γίδα τους και την άγγελάδα τους στα χωράφια, όπου συναντάει ένα μικρό θοσκό, τόν Γιάννη, και παίζει μαζί του. Σιγά-σιγά μιά στενή φίλια ένώνει τά δυό παιδιά κι' ό Γιάννης πού είνε παιδί εύπόρων χωρικών, άρχίζει να νοιώθη μεγάλο ένδιαφέρον γιά τή Φλωρέτα. Τήν πηγαίνει μάλιστα στό σπίτι του, τή γνωρίζει στην μητέρα του και τήν άδελφή του, ή όποιες συμπονοούν τή φτωχούλα όρφανή και τής μαθαίνουν διάφορες έγασίες, γιά να μπορή να βοηθή τόν πατέρα της. "Ετσι ή Φλωρέτα γίνεται μιά μικρούλα νοικοκυρά και σημειώνει καθημερινώς καινούργιες προόδους. Μιά μέρα, καθώς θρισκόταν στην έξοχη μαζί με τόν Γιάννη, θρισκει τόν γάμο σκούλεκι της κομήσης ντε Λάντ και τής τόν πηγαίνει στην έπαυλί της. 'Η καλή και ώραία κομήσσα τής δείχνει άμέσως μεγάλη συμπάθεια και άρχίζει να τήν προστατεύη. Πηγαίνει και τήν βλέπει στό καλυθόσπιτό της, γνωρίζει τόν πατέρα της και τούς πληρώνει τά νοίκια πού καθυστεροούν στό σπιτονοικοκύρη τους. Κι' από ήμέρα σε ήμέρα, ή προστασία της κομήσης μεγαλώνει ως ότου τέλος προσλαμβάνει τόν πατέρα της Φλωρέτας άρχιδασοφύλακα στα κτήματά της. 'Η Φλωρέτα θά ήταν τώρα τρισευτυχισμένη, άν δέν τήν έφοβιζε ό γυιός της κομήσης, ό κακός και ύπεροπτικός Ζάκ, κοντά στον όποιο ζούσε τώρα.

(Συνέχεια από τόν προηγούμενο)

— Θέλω να πάς στό σχολείο, τής είνε μιά μέρα ή κόμησσα ντε Λάντ. Πρέπει να μάθης γραμματα. Τό πρωτό θά σε παίρνουν μαζί τους όί άνθρωποι μου πού θά πηγαίνουν γιά ψώνια στην κωμόπολι και τόν θράδυ, όταν σχολνοούν τά παιδιά τών γεωργών τών γειτονικών ύποστατικών, θά σε φέρουν ως έδω.

Τό σχολείο τρώμαζε τή Φλωρέτα, γιατί τής είχαν πη ότι σ' αυτό πηγαίνουν πολλά κακά παιδιά. Μά ή κόμησσα ήθελε να μάθη ή προστατευόμενη της να διαβάση και να γράφη και ή Φλωρέτα δέν ήθελε να τήν παρακουση. Άπεναντίας, με τήν ύπακοή της ήθελε να τής δείξη τήν εύγνωμοσύνη της.

Τί ώραία όμως πού θά ήταν άν πηγαίνε κι' ό Γιάννης στό σχολείο... Όλη ή άνησυχία της θά γινόταν με μιάς εύχαρίστησις...

Τήν έπομένη Κυριακή, ή Φλωρέτα έπήγε στην άγροικία τών Ντεμάρ. Είχε χιονίσει κι' ό δρόμος ήταν δύσβατος... Άλλά εκείνη ούτε τά χιόνια, ούτε τόν κρύο φοβήθηκε. Όταν έφτασε στην άγροικία, τούς βρήκε όλους, μικρούς και μεγάλους, μαζεμένους κοντα στο τζάκι.

Τής έκαναν άμέσως τόπο να καθήση κοντά τους κι' ό πατέρας τού Γιάννη τή ρώτησε:

— Πώς τ' άποφάσιες νάρθης με τέτοιο καιρό;

— Κύρ Ντεμάρ, άπάντησε ή Φλωρέτα, ή κυρία κόμησσα θέλει να πάω στό σχολείο γιά να μάθω γραμματα.

— Πολύ καλά τόν σκέφτηκε ή κυρία κόμησσα. "Όταν θά μεγαλώσης, θά δης πόσο χρήσιμα είνε τά γραμματα.

— 'Η Ρόζα σας ξέρει γραμματα, έξακολούθησε ή Φλωρέτα, μά ό Γιάννης ξέρει λιγοστά... Γιατί δέν τόν στέλνετε και τόν Γιάννη στό σχολείο γιά να μάθη να γράφη και να λογαριάξη καλύτερα;

— "Α! τήν πονηρή! έκανε γελώντας ό Ντεμάρ. Θέλει ναχη και τόν φίλο της μαζί της στό σχολείο.

Και γυρίζοντας προς τήν γυναίκα του έπρόσθεσε:

— Μά να σου πω, γυναίκα, μου φαίνεται πως ή Φλωρέτα έχει δικήν... Τά παιδιά έτσι κι' έτσι δέν έχουν δουλειά τόν χειμώνα... Γιατί λοιπόν να μη στείλουμε τόν Γιάννη στό σχολείο να μάθη πιο πολλά γραμματα;

'Η κυρά Ντεμάρ βρήκε σωστή τή γνώμη τού συζύγου της. Άποφάσισαν λοιπόν να στείλουν τόν Γιάννη στό σχολείο και τόν θράδυ να ξαναγυρίξη με τή μικρή του φίλη...

Φανταζόσαστε τώρα εύκολα τή χαρά της Φλωρέτας! Τώρα δέν φοβόταν πεια τόν σχολείο... Ό Γιάννης θά ήταν κοντά

της άν τήν πείραζε κανένα κακό παιδί... Θα τήν προστάτευε και τόν θράδυ θα γύριζαν συντροφια στα σπιτία τους.

'Ο Γιάννης τήν συνώδευσε εκείνη τήν ήμέρα ως τήν κατοικία της. Τό χιονι διασκεδάξει πάντα τά παιδιά. 'Ο Γιάννης έφτιαχνε μεγάλες μπάλες και σημάδευε τά δέντρα... Τά πουλιά πετοούσαν έδω κι' εκεί, άναζητώντας κανένα σπόρο. Οί σπίνιοι έτρεχαν άπάνω στα χιόνια και τά ίχνη τών μικρών τους ποδιών άποτυπωνόντουσαν έπάνω σ' αυτά.

'Ο Γιάννης κι' ή Φλωρέτα, όταν άρχισαν να πηγαίνουν στο σχολείο, συναντιόντουσαν κάθε μέρα στην γειτονική κωμόπολι. 'Ο Γιάννης πηγαίνε στό σχολείο τών άγοριών κι' ή Φλωρέτα στό Παρθεναγωγείο.

Στήν αρχή, ή μικρούλα μας δυσκολευόταν πολύ. 'Ηταν συνηθισμένη να κανη άλλες δουλειές, δέν είχε όμως συνηθίσει να διαβάση... Ό περιορισμός μέσα στην τάξη, τήν στενοχωρούσε κι' ή φωνές τών άλλων κοριτσιών, τά όποια δέν ήξερε κι' ό περπαικτικός τρόπος με τόν όποιο τήν κύτταζαν, τής έφερναν δάκρυα στα μάτια...

'Άλλά τόν θράδυ ξαναβρήκε τόν φίλο της, τόν έπιανε από τόν χέρι και ξαναγυρίζαν κουβεντιάζοντας γιά όσα είχαν μαθει τήν ήμέρα εκείνη.

— Στενοχωριέμαι, Γιάννη, τού έλεγε. Καλύτερα μου άρέσει ν' άρμεγώ τήν άγγελάδα μας, να μαγειρεύω ή να φτιαχνω τυρί παρά να θάζω ένα-ένα όλα αυτά τά γραμματα μέσα στό κεφάλι μου. Μερικά κορίτσια πού είνε στην πιο μεγάλη τάξη με λένε χοντροκέφαλη, μά εγώ ή καυμένη θάζω όλα μου τά δυνατά γιά να μάθω γραμματα...

Και πραγματικά τόση έπιμέλεια έδειχνε ή Φλωρέτα, ώστε ξάφνιαζε τή δασκάλα της με τας προόδους της. "Όταν ήρθε ή άνοιξις, ήξερε να διαβάση πολύ καλά.

— Αυτό τόν κορίτσι, έλεγε ή δασκάλα, είνε ή καλύτερη μαθήτρια τού σχολείου. Είνε γνωστικό σαν γυναίκα και ήμερο σαν παιδάκι.

'Η κόμησσα ντε Λάντ, πού είχε περάσει τόν χειμώνα στό μέγαρό της στό Παρίσι, ξαναγυρίσε στην έπαυλί της τόν Ιούνιο και θέλησε να διη τας προόδους της προστατευμένης της. Άπόμεινε δε κατάπληκτη όταν είδε πόσα είχε κατορθώσει να μάθη ή μικρούλα μέσα σε τόσο λίγο χρονικό διάστημα.

— Σού έφερα ύφασμα γιά ένα φόρεμα, Φλωρέτα, τής είνε κατόπιν. Να παρακαλέσης τήν Μάρθα να σου δείξη πως θα τόν ράψης, γιατί θέλω να γίνης καλή νοικοκυρά όταν θα μεγαλώσης και να ξερης να ράθης μόνη σου τά φορέματά σου...

'Η Μάρθα δείχτηκε πολύ πρόθυμη στην προστατευόμενη της κυρίας της. Τής έδειξε πως να κόψη τόν φόρεμά της κι' έπειτα πως να τόν τρυπωση. Καθώς δε ή Φλωρέτα είχε μάθει στό σχολείο να ράθη, σε όχτω μέρες τόν φόρεμα ήταν έτοιμο.

"Ενα θράδυ τού Λυγούστου, ή Φλωρέτα είδε να έτοιμάζουν τόν μεγάλο άμαξι τού μεγάρου. 'Επειδή δε ή κόμησσα είχε θυγή με τόν άμάξι της, ή Φλωρέτα ρώτησε ποιόν θα πηγαίνε να παραλάβη τόν άμάξι.

— Τόν κύριο, άποκρίθηκε ό άμαξάς, χτυπώντας τά άλογα.

'Η μικρούλα δέν κατάλαθε ποιός ήταν αυτός ό κύριος, άφου ό σύζυγος της κομήσης είχε πεθάνει πρό χρόνων. Και χωρίς να δώση περισσότερη σημασία στό πράγμα, έπήγε να περιποιηθί τά πουλιά της. Είχαν μεγαλώσει τά περδίκια κι' όί φασιανοί, κι' έσκόπευαν να τ' άπολώσουν σε λίγες μέρες. 'Η Φλωρέτα ήξερε κάθε πουλι με τ' όνομα πού τού είχε δώσει ή ίδια... Άλλά ήσαν λαίμαργα και χτυπούσαν τά δειλά, άλλα ήσαν περήφανα και περίμεναν να χορτάσουν τά πεινασμένα γιά να καταδεχτούν να φάνε κι' αυτά, άλλα ήσαν άγρια κι' άλλα χαδιάρικα...

'Η Φλωρέτα διασκεδάξε πολύ με τά πουλιά. Τά αγαπούσε και συλλογιζόταν με λύπη ότι σε λίγο έπρόκειτο να πετάξουν και να σκοτωθούν ίσως από τούς κυνηγούς. Μιά μέρα

βρήκε μιὰ μικρή πέρδικα, σχεδόν μισοπεθαμένη, σ' ένα κλουβί... Τὸ πουλάκι ἦταν ξαπλωμένο στὸ ἓνα του πλευρὸ κι' ἔμενε ἀκίνητο. Τί νὰ εἶχε τάχα;...

Ἡ μικρούλα ἀνοίξε τὸ κλουβί καὶ πῆρε τὴ μικρὴ πέρδικα, ἢ ὅποια δὲν ἔφερε τὴν παραμικρὴ ἀντίστασι... Θὰ ἦταν πολὺ ἄρρωστη ἢ καυμένη!... Πολλὰ ἀπὸ τὰ φτεράκια τῆς ἦσαν σκορπισμένα γύρω ἀπὸ τὴ θέσι ὅπου κοίτονταν... Σίγουρα θὰ τὸ εἶχε χτυπήσει κάποιο ἄλλο πουλί μεγαλύτερο.

— Τὰ πουλιά μοιάζουν μὲ τὰ κορίτσια, σκέφτηκε ἡ Φλωρέτα. Τὰ πιὸ μεγάλα κακομεταχειρίζονται τὰ πιὸ μικρά. Ἄν δὲν ἦταν ὁ Γιάννης, ποῖος ξέρει ἂν δὲν μὲ κακομεταχειρίζοντουσαν κι' ἐμένα. Θὰ τὸ πάω στὸ σπίτι μας, θὰ τὸ θάλω σ' ἓνα καλάθι, θὰ τοῦ δώσω μιὰ στάλα κρασί... κ' ἴσως νὰ γίνῃ καλά...

Καὶ ἡ Φλωρέτα ἔσφιγγε τὴ μικρὴ πέρδικα καὶ τὴν ζέσταίνε μὲ τὴν ἀναπνοή τῆς. Δὲν ἔβλεπε μπροστά τῆς κ' εἶχε στὸ πουλάκι μόνο τὸ νοῦ τῆς, ὅταν ξαφνὰ ἔπεσε ἐπάνω τῆς κάποιος πού ἔτρεχε πρὸς τὸ σκυλοτροφεῖο. Ἡ μικρούλα λίγο ἔλειψε νὰ πέση, ἔβγαλε μιὰ κραυγὴ καὶ γύρισε νὰ δῆ ποῖος ἦταν.

— Τί; Ἐσὺ εἶσαι πάλι; εἶπεν ὁ Ζάκ, ὁ γυιὸς τῆς κομήσης — γιατί αὐτὸς ἦταν ὁ «κύριος» πού εἶχε πάει νὰ πάρῃ τὸ ἀμάξι. Ἦρθες πάλι νὰ ζητιανέψης ἐδῶ;

— Δὲν ζητιανεύω... Κερδίζω μὲ τὸν κόπο μου τὸ ψωμί μου.. Ὁ πατέρας μου εἶνε δασοφύλακας ἐδῶ...

— Ἄ! εἶσαι λοιπὸν ὑπηρέτρια μας... Καὶ τί δουλειὰ μπορεῖς νὰ κάνῃς ἐσὺ, ἓνα παλιοκόριτσο;

Ἡ Φλωρέτα δὲν ἔλεγε τίποτε... Ὅλη ἡ εὐτυχία τῆς εἶχε φύγει μὲ μιὰς σὰν νὰ ἦταν ἀέρας καὶ πέταξε... Στὸ ἔξῃς, μόλις ξυπνοῦσε τὸ πρωί, θὰ φοβόταν μὴν ἀκούση τέτοια προσβλητικὰ λόγια, ἐνῶ ὡς τότε δὲν εἶχε κανέναν ἐχθρὸ, παρὰ μόνον φίλους. Ἀπὸ δῶ καὶ πέρα, δὲν θὰ τολμοῦσε νὰ βγαίνει ἀπὸ τὸ σπιτάκι τῆς, γιατί θὰ συναντοῦσε τὸν Ζάκ, ὁ ὁποῖος θὰ τὴν πλήγωνε μὲ τὰ σκληρὰ του λόγια...

Καὶ ὅμως δὲν μπορούσε νὰ παραμελήσῃ τὴν ἐργασία... Δὲν ἦταν δυνατόν ἡ Φλωρέτα νὰ μὲν διαρκῶς κλεισμένη μέσα. Κι' ἔπειτα... ποῖος ξέρει; Ἴσως ὁ Ζάκ νὰ μὴ τῆς φερόταν πειὰ μὲ τόση κακία ἂν μάθαινε ὅτι ἡ Φλωρέτα ἤθελε νὰ φανῇ ὅσο μπορούσε πιὸ καλή...

— Τί κρατᾶς αὐτοῦ στὸ χέρι σου; τῆ ρώτησε ἀπότομα ὁ Ζάκ.

— Μιὰ μικρούλα πέρδικα ἄρρωστη...

— Πέταξέ τὴν στὰ σκυλιά... Θὰ τὴν χάσουν μιὰ χαρά...

— ὦ ἀφέντη! ἔκανε ἡ Φλωρέτα ἰκετευτικά. Εἶνε ζωντανὴ ἀκόμα.

— Τόσο τὸ καλύτερο!... Θὰ κάνῃ νὰ φύγῃ καὶ θὰ τὴν κυνηγήσουν... Θὰ εἶνε ἀστεῖο...

Ἡ Φλωρέτα κύτταξε τὸ κακὸ παιδί μὲ βλέμμα διαφορετικὸ ἀπὸ τὸ συνηθισμένο τῆς. Ἡ ἔκφρασί τῆς εἶχε γίνῃ αὐστηρή... Ἄν ἐπιχειροῦσε νὰ τῆς πάρῃ τὴν πέρδικα διὰ τῆς βίας, πιθανόν νὰ τὸν χτυποῦσε. Θὰ ντρεπόταν βέβαια γιὰ τὴ συμπεριφορὰ τῆς αὐτῆ, ἀλλὰ τί νὰ ἔκανε; Αὐτῆ πού δὲν ἤξερε ὡς τότε τί εἶνε θυμὸς, τῆ στιγμὴ ἐκείνη ἦταν θυμωμένη...

— Δὲν συλλογίζεστε τί λέτε, τοῦ εἶπε. Πρῶτα-πρῶτα τὸ φτωχὸ πουλάκι μπορεῖ σὲ λίγο νὰ φοφήσῃ... Ἐπειτα, ὁ κύριος Ἄλλάρ θὰ θυμώσῃ ἅμα μάθῃ ὅτι πετάξαμε ἓνα πουλί στοὺς σκύλους...

Καὶ ἡ Φλωρέτα φοβισμένη μήπως προσβάλλῃ μὲ καμμιά κουβέντα τῆς τὸ γυιὸ τῆς κομήσης, ἀπομακρύνθηκε διαστικὰ καὶ ξαναγύρισε στὸ σπιτάκι τῆς.

Δὲν εἶχε πειὰ διάθεσι νὰ κλάψῃ ὅπως τὴν πρώτη φορὰ,

ὅταν εἶδε τὸν Ζάκ. Ὅχι, ἐνοιωθε πὼς ἦταν πολὺ διαφορετικὴ τώρα γιατί εἶχε τὴ συναίσθησι ὅτι αὐτὸς εἶχε ἄδικο κι' ἐκείνη εἶχε δίκιο! Ἐπῆρε τὴ μικρούλα πέρδικα καὶ τὴν ἔβαλε νὰ πλαγιάσῃ σ' ἓνα καλάθι μὲ στουπὶ πού τῶθαλε κοντὰ στὴ φωτιά τοῦ τζακιού. Ἡ ζέστη φαινόταν σὰν ν' ἀναζωογονοῦσε τὸ φτωχὸ πουλί. Ἡ Φλωρέτα πῆρε μιὰ σταγόνα κρασί καὶ τὴν ἔρριξε στὸ μισοανοιγμένο ράμφος τοῦ πουλιού. Ἡ πέρδικα ἔκλεισε τὸ ράμφος τῆς καὶ κατάπιε τὸ κρασί. Ἀμέσως τότε τὰ μάτια τῆς ἀνοίξαν καὶ σάλειψε λιγάκι τὸ κορμάκι τῆς.

Ἡ μικρούλα εἶχε γονατίσει καὶ κυτταζε μὲ περιέργεια τὸ πουλάκι. Πόσο ἤθελε νὰ ζωντανέψῃ!... Ἡ κ'., πραγματικά, ἢ περιποιήσεις τῆς Φλωρέτας δὲν ἐπῆγαν χαμένες. Τὸ πουλάκι σηκώθηκε στὰ πόδια του, διάλεξε μιὰ γωνιὰ τοῦ καλάθιου κι' ἀποκοιμήθηκε. Ἡ Φλωρέτα ἔκλεισε τὸ καλάθι καὶ ἐξακολούθησε τὴ δουλειὰ τῆς.

Ἐτσι ἡ Φλωρέτα, πού ἄλλοι τὴν προστάτευαν ὡς τὴ στιγμὴ ἐκείνη, προστάτευε τώρα μὲ τὴ σειρὰ τῆς κι' αὐτὴ ἓνα μικρὸ πλάσμα κ' ἦταν ἔτοιμη νὰ τὸ ὑπερασπιστῆ καὶ ἀπὸ τὸν Ζάκ, ἂν ἤθελε νὰ τὸ θλάψῃ.

Τὴν ἴδια μέρα, ἡ Φλωρέτα μίλησε στὸν κύριον Ἄλλάρ γιὰ τὸ ἄρρωστο πουλάκι καὶ τὸν παρακάλεσε νὰ τῆς δώσῃ ἓνα κλουβί, πού ἦταν στὸν ἀχυρῶνα, γιὰ νὰ τὸ θάλῃ.

— Πάρ' το, μικρούλα μου, τῆς ἀπάντησε ὁ ἀρχιδασοφύλακας.

— Μὰ ὅταν θὰ κάνω καλὰ τὴν πέρδικα, θὰ μοῦ τὴν δώσῃς, κύριον Ἄλλάρ;

— Ἐγὼ δὲν μπορῶ νὰ σοῦ τὴν χάρισω, ἀπάντησε ὁ Ἄλλάρ. Ζήτησέ τὴν ἀπ' τὴν κυρία, ἂν θέλῃς.

Τὴν ἄλλη μέρα ἡ πέρδικα εἶχε συνέλθει... Φαίνεται ὅτι τὸ εἶχαν χτυπήσει ἄσχημα καὶ τώρα, μακριὰ ἀπὸ τ' ἄλλα πουλιά, ἀνακτοῦσε τὶς δυνάμεις του.

Τὰ πράγματα ἐξακολούθησαν ἡσυχὰ τὸ δρόμο τους, χωρὶς νὰ συμβῆ τίποτε τὸ ἐκτρεκτὸ ὡς τὴν ἡμέρα πού θ' ἀπέλυαν τοὺς φασιανούς καὶ τὶς πέρδικες.

Ἡ κόμησσα ντὲ Λάντ θέλησε νὰ παρευρεθῆ κι' αὐτὴ στὸ ξαπόλυμα τῶν πουλιῶν καὶ πῆγε στὰ πτηνοτροφεῖα συνοδευομένη ἀπὸ τὸ γυιὸ τῆς τὸν Ζάκ.

Ὁ Ἄλλάρ, βοηθούμενος ἀπὸ τὸν Φραντί καὶ τὴν Φλωρέτα, ἔπαιρνε τὰ πουλιά καὶ τὰ ἔκλεινε σὲ μεγάλα καλάθια, σκεπασμένα μὲ δίχτυ. Ὅταν ἀδειασαν ἐντελῶς τὰ κλουβιά, ὁ Ζάκ εἶπε ἔξαφνα στὸν Ἄλλάρ.

— Δὲν εἶν' ὅλα τὰ πουλιά αὐτά... Εἶνε κι' ἄλλα στοῦ Φραντί τὸ σπίτι...

— Ἐχετε λάθος, κύριε κόμη, διαμαρτυρήθηκε ὁ Φραντί. Δὲν ἔχω πουλιά στὸ σπίτι μου...

— Δὲν ξέρεις λοιπὸν πὼς ἡ κόρη σου παίρνει πουλιά στὸ σπίτι σου; Χθὲς ἀκόμα τὴν εἶδα νὰ κρατᾶ μιὰ μικρὴ πέρδικα... Ἦταν ὡμορφο τὸ κρέας τῆς, Φλωρέτα; Πὼς τὴν ἔφαγες; Ψητή; ρώτησε ὁ Ζάκ γελῶντας μὲ κακεντρέχεια.

— Τί ἀκούω, Φλωρέτα; εἶπεν ἡ κόμησσα ντὲ Λάντ. Δὲν πιστεύω νὰ ἔκανες ἐσὺ ἓνα τέτοιο πρᾶγμα;

— Ὁ κύριος δὲν λέει τὴν ἀλήθεια, ἀπάντησε ἡ μικρούλα μὲ θάρρος. Τὸ πουλί ἦταν σχεδόν ψόφιο, ὁ κύριος Ἄλλάρ τὸ ξέρει... Μοῦ ἔδωσε μάλιστα τὴν ἄδεια νὰ τὸ περιποιηθῶ καὶ μοῦ εἶπε πὼς ἂν τὸ γιατρέψω μπορῶ νὰ τὸ ζητήσω ἀπὸ σᾶς, κυρία κόμησσα, ὄχι γιὰ νὰ τὸ φάω, μὰ γιὰ νὰ τ' ἀφήσω νὰ ζῆσῃ ἐλεύθερο.

— Ἡ Φλωρέτα λέει τὴν ἀλήθεια, εἶπε καὶ ὁ Ἄλλάρ. Εἶνε τίμιο καὶ εὐλικρινὲς κορίτσι καὶ ἡ κυρία κόμησσα μπορεῖ νὰ ἔχῃ ἐμπιστοσύνη σὲ ὅσα λέει...

Ἡ κόμησσα ντὲ Λάντ δὲν εἶπε τίποτα, ἀλλὰ κύτταξε τὸ γυιὸ τῆς μὲ τέτοιο τρόπο, ὥστε ἐκεῖνος, καταντροπιασμένος, ἀναγκάστηκε νὰ γυρίσῃ τὸ κεφάλι του ἄλλου.

Τὸν ἔπαινε ἀπὸ τὸ χέρι καὶ ξαναγύριζαν κουβεντιάζοντας.

— "Ελα πάμε, 'Αλλάρ! είπε σέ λίγο ή κόμησσα.

Καί όλοι τράθηξαν γιά τό μικρό δάσος, κοντά στους καλαμιώνες, όπου απόλυσαν τά πουλιά.

Η πέρδικες ήσαν άτολμες, φοβόντουσαν νά πετάξουν και ό Φραντί αναγκαζόταν νά τις θγάξη από τά καλάμια. "Ετοεχαν τότε φοβισμένες και κρυβόντουσαν μέσα στη λόχημη. Μερικές δοκίμασαν νά πετάξουν δειλά-δειλά κι' έπειτα μαζευόντουσαν γύρω στη Φλωρέτα σάν όρνίθια. Η μικρούλα καθότανε χάμω και τά φώναζε με μιά ξεχωριστή φωνή, στην όποία είχαν συνηθίσει τά πουλιά.

Η Φλωρέτα λυπόταν γιατί έφευγαν τά πουλιά, έπειδή ήξερε ποιά τύχη τά περίμενε.

— "Ωστόσο καλά τά καταφέρνεις, τής είπε σέ κάποια στιγμή ό Ζάκ. "Ετσι πού τις ήμέρωσε τις πέρδικες, ό πρώτος πού θά περνάη από τό δάσος θά μπορή νά τις σκοτώση. "Ο 'Αλλάρ θά έκανε καλύτερα νά φροντίξη ό ίδιος γιά τή δουλειά του και νά μην αφήνη τά πουλιά σ' ένα μικρό κορίτσι σάν και σένα.

Ο γέρο δασοφύλακας κοκκίνισε.

— Είσαι πολύ μικρός, κύριε κόμη, είπε, και δέν ξέρεις απ' αυτά τά πράγματα... Στάσου μακριά, Φλωρέτα... Γιά νά δούμε τώρα άν τά πουλιά θά κάθωνται τόσο ήσυχα κοντά στον άφέντη...

Και ό γέρο δασοφύλακας παρακάλεσε τόν Ζάκ νά πλησιάση τις πέρδικες.

Έκείνες όμως, μόλις τόν είδαν, πέταξαν και κρύφτηκαν στο δάσος και στον καλαμιώνα.

— Δοκίμασε, κύριε κόμη, νά σκοτώσης μερικές, όταν θ' αρχίση τό κυνήγι! έπρόσθεσε σέ λίγο ό 'Αλλάρ. Τότε θά δής πολύ καλά πώς τά πουλιά μου δέν είνε ήμερα με δλους!

Αφού απόλυσαν τά πουλιά, ό καθένας ξαναγύρισε στο σπίτι του. Μά όλοι ήσαν δυσαρεστημένοι με τά λόγια πού είχε πη τό κακό παιδι μιάς τόσο καλής μητέρας.

I

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΑΙ ΖΑΚ

"Όταν ήρθε ή έποχή του κυνηγιού, ή πέρδικες κ' οί φασιανοί πετούσαν τόσο καλά, ώστε ό Ζάκ δέν σκότωσε κανένα, άν και είχε ένα ωραιότατο άγγλικό όπλο πού του είχε χαρίσει ή μητέρα του. "Ο 'Αλλάρ έτριβε τά χέρια του από ευχαρίστησι, γιατί δέν μπορούσε νά ξεχάση ακόμα τις μομφές πού του είχε άπευθύνει ό Ζάκ.

Η Φλωρέτα έμενε τώρα τις περισσότερες ώρες στο σπίτι της και μόνον όταν είχε δουλειά έβγαине έξω ή όταν έπρόκειτο νά έπισκεφθή τους φίλους της στην άγροικία τους.

Μετά τό καλοκαίρι, μιά μέρα ό Γιάννης είχε πάει νά δη τη Φλωρέτα.

Πόσο ευχαριστήθηκαν τά δυό παιδιά πού βρισκόντουσαν μαζί!

Η παρουσία του Γιάννη έδινε θάρρος στην Φλωρέτα, ή όποία του είπε νά πάνε μαζί στο δάσος. Είχαν δέκα μέρες νά ιδωθούνε και είχαν νά πούνε τόσα πράγματα.

Κάθισαν κάτω από μιά βελανιδιά κι' άρχισαν νά κουβεντιάζουν.

"Εξαφνα ένας πυροβολισμός άκούστηκε τόσο κοντά, ώστε τά σκάγια σκορπίστηκαν γύρω στα παιδιά, τά όποία άμέσως πετάχτηκαν άμέσως άπάνω.

— "Ε, σού, καλόπαιδο, με τό τουφέκι, δέν βλέπεις πώς είνε άνθρωποι έδω; φώναξε ό Γιάννης.

Τήν ίδια στιγμή, ένα λαγωνικό πού είχε μυριστή ένα λαγό, πέρασε από μπροστά τους. Κι' από πίσω φάνηκε ό Ζάκ με κομψότατο κυνηγετικό κοστούμι, μά με τό σάκκο του έντελώς άδειανό.

— "Α, εσύ είσαι, Φλωρέτα; Λίγο έλειψε νά σέ πάρουν τά σκάγια μου! Μά ποιός σου είπε νά τριγυρίζης στο δάσος με παιδιά του δρόμου.

— Κάνεις λάθος, άπάντησε ζωηρά ό Γιάννης. Δέν είμαι παιδι του δρόμου. Ο πατέρας μου είνε γείτονάς σας και τά χωράφια μας συνορεύουν με τά δικά σας...

— "Ω! τόν κύριο γείτονα! έκανε με είρωνεία ό Ζάκ. Και

πώς δέν έπηγατε σεις στο κυνήγι;...

— "Εγώ δέν πάω στο κυνήγι. Πηγαίνει ό πατέρας μου, μά δέν γυρίζει ποτέ έτσι με τά χέρια άδειανά σάν έσένα... Χθές, Κυριακή, έφερε δυό λαγούς...

— "Όποτε ό πατέρας σου κυνηγάει στο δάσος μας; ρώτησε ό Ζάκ.

— "Ο πατέρας μου δέν παίρνει ποτέ ξένο πράγμα, είπεν ό Γιάννης. Κι' έμεις έχουμε δάσος γιά νά πηγαίνη κυνήγι.

— Φαίνεται όμως πώς δέν σου φτάνει και γι' αυτό ήρθες στο δικό μας.

— "Η κυρία κόμησσα μου έδωσε την άδεια νάρχωμαι έδω με τους φίλους μου, είπε με ζωηρότητα ή Φλωρέτα. Και νομίζω πώς δέν πειράζουμε κανένα πού καθόμαστε κάτω από τά δέντρα.

— Καλά, είπεν ό Ζάκ. "Αφού σ' άρέσει, μείνε με τό φίλο σου. "Εγώ φεύγω!...

Κι' απομακρύνθηκε χωρίς νά χαιρετήση!...

— "Ω! τό παληόπαιδο! φώναξε ό Γιάννης. "Εχει τύχη πού είνε άδφεντικό σου και πού βρίσκεται στο δάσος του... "Αλλοιώς, θά του έδειχνα εγώ...

Η Φλωρέτα δέν είχε πειά διάθεσι νά μιλήση και ξαναγύρισε με τό Γιάννη στο σπίτι της. "Εκεί άνέκτησε την ευθυμία της κι' έδειξε την πέρδικά της στο φίλο της. "Ο Γιάννης δειπνήσε μαζί με τόν πατέρα και με την κόρη και τό βράδυ ξαναγύρισε στην άγροικία.

Τό Σεπτέμβρη, πού ξανάρχισαν τά μαθήματα, ό Ζάκ ξαναγύρισε στο έκπαιδευτήριό του στο Παρίσι. Κανένας δέν λυπήθηκε γιά την αναχώρησί του, έκτός από τή μητέρα του, ή όποία ώστόσο λυπόταν κατάκαρδα γιά τόν κακό χαρακτήρα του γιου της.

Όλο τό χειμώνα, ή Φλωρέτα εξακολούθησε νά πηγαίνη στο σχολείο, όπου έκάνε μεγάλες προόδους. "Ο Γιάννης έκάνε νά κάνη λογαριασμούς σάν έμπορος κι' ή Φλωρέτα έμαθε νά γράφη και νά διαβάξη περίφημα. Διάβαζε επίσης την λα τά άβιβλία πού ή κόμησσα είχε την καλωσύνη νά της δανείζη. Αυτή, ήταν ή καλύτερη της εποχή γιά τά δυό παιδιά. Βρισκόντουσαν ώς τις ήμέρες μαζί, ως σκόντουσαν ώς τις ήμέρες, γιατί ή Φλωρέτα πήγαίνε ταχτικά στην άγροικία.

Ό γέρο "Αλλάρ είχε πάρει τή σύνταξί του και κατοικούσε στο ιδιόκτητο σπίτι του, σέ δυό ήμισυ ώρες από τήν θίλλα. Είχε άκούση ότι θά πήγαίνε νά τόν νά του ύποσχεθώνταν ή Φλωρέτα, γιά την όποία ένοιωθε με σέγάλη άγάπη.

Τό καλοκαίρι ξαναγύρισε ό Ζάκ γιά νά περάση τις διακοπές του κοντά στην μητέρα του, άλλη νά ήταν μαζί του και ό παιδαγωγός του, ό όποιός δέν τόν άφιλάει πού κοντά του. "Ετσι τόν νε ούτε στιγμή ό Ζάκ δέν εύρισκε εύκαιρία κακό αυτό παιδι στην τη Φλωρέτα.

για νά πειράξη και νά δυσαρεστήση ή δασοφύλακας και όλοι οί "Ο Φραντί είχε γίνει λαμπρός δασοφύλακας στο δάσος, ως λαθροθήρες τόν έτρεμαν. Γύριζε άδφες άνησυχούσε πολύ την και τις νύχτες άκόμα, πράγμα πού νύκαθόλου δειλή και ό κόρη του. "Αλλά ή Φλωρέτα δέν ήτα άρεταχζύ του τό κλειδι της πατέρας της, φεύγοντας, έπαιρνε με πειδαν γύριζε. έξώπορτας γιά νά μη την ξυπνή, ότρώτησά δασοφύλακας; ρω

— Δέν θά σου άρεσε νά γίνης και ένε ώμορφα και, όταν τουσε συχνά ή Φλωρέτα τό Γιάννη. Θέλωπώ ή θέσι του.

— Δέν μπορώ... "Εχουμε δικές μας δουλειές... "Αν γυρίση ό άδελφός μου πού είνε στο χτήμα τού στο θείου μου, ίσως νά γίνη κάτι... Μά μπορεί ό άδελφός μου μέγος νά μείνη γιά πάντα εκεί, γιατί ό θεός μου δέν έχει παιδι άπ' ά...

— Τί κρίμα, Γιάννη!... Τί κρίμα!... Πόσο θά ήθελα νά σ' έχω έδω κοντά μου!...

Στό μεταξύ, ή Φλωρέτα εξακολουτούν να πηγαίνη στο σχολείο, αλλά χωρίς τό Γιάννη πια. Ξαναγύριζε τό βράδυ με τ' άλλα κορίτσια, αλλά όσο εύχπουλ χριστιόταν νά μιλήη με τό φίλο της, τόσο τής άρεσε νά σ' έπ' άπαινη με τις συμμαθητριές της...

(Ακολουθεί)

— Καλά, άφσού σ' άρέσει, μείνε με τόν φίλο σου, είπεν ό Ζάκ: εγώ φεύγω.